

Η προσφορά του Γέροντος Γεωργίου Καψάνη στην Εκκλησία και την Ορθοδοξία (Ιερομονάχος Λουκάς Γρηγοριάτης)

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : Μαΐου 31, 2016

Ημερίδα: «Η προσφορά τῶν συγχρόνων Γερόντων στὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὴ νεολαία σήμερα» (23 Μαΐου 2016)

Πανοσιολογιώτατε ἐκπρόσωπε τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου, πάτερ Ἰάκωβε.

Σεβασμιώτατε ἅγιε Κυθήρων, Πανοσιολογιώτατε ἅγιε Γέροντα τῆς Ἱεράς Μονῆς Κουτλουμουσίου,

Σεβαστοὶ πατέρες, σεβαστές Γερόντισσες

Ἐλλογιμώτατοι κ. καθηγηταί, φίλτατοι Φοιτηταί

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Σέ περίοδο ἀναστάσιμης λειτουργικῆς ζωῆς, χαρᾶς καί ἐλπίδος, στό μέσον τοῦ Πεντηκοσταρίου, παρ' ὅτι πολλά γύρω μας φαίνονται σκοτεινά καί ἀνέλπιδα, ἀναστάσιμοι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι ἔρχονται νά μᾶς καταυγάσουν μέ τό φῶς τῆς ἀναστάσιμης βιοτῆς τους, μέ τό ἀναστάσιμο φῶς πού τώρα ἀπολαμβάνουν ἐκτυπώτερον στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Δίκαιος ἔπαινος γιά τήν ἀποψινή εὐλογία ἀνήκει στούς φοιτηταί, πού ὠργάνωσαν

τήν ήμερίδα, αλλά τίς θερμότερες εύχαριστίες μας απευθύνουμε στον Παναγιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Άνθιμο για την ολόθυμη εύλογία του να πραγματοποιηθῆ ἡ ἡμερίδα στον πάνσεπτο ναό τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου. Εὐχαριστίες πολλές ἐπίσης στον κ. Λυκοῦργο Μαρκούδη για τόν συντονισμό τῆς ἡμερίδος, ἀλλά καί στό Ραδιόφωνο τῆς Πειραιϊκῆς Ἐκκλησίας πού μέ ἀγάπη ἐκάλυψε τήν ἡμερίδα ραδιοφωνικά καί διαδικτυακά.

Οἱ εὐλογημένοι πατέρες μας, τούς ὁποίους σήμερα τιμοῦμε, ἔγιναν σκεύη τίμια τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Σήκωσαν στούς ὤμους τους τόν σταυρό τῆς Ἐκκλησίας. Σέ ἕνα σκοπό ἀπέβλεπαν, στήν θέωσι τῶν ἀνθρώπων. Ὁ καθένας μέ τό δικό του χάρισμα. Ὅλοι για τήν δόξα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ μακαριστός **Γέροντας Γεώργιος**, για τόν ὁποῖον ἐκλήθην να ὀμιλήσω, προσέφερε πρῶτα τόν ἑαυτό του στήν Ἐκκλησία καί ἔτσι μπόρεσε κατόπιν να προσφέρῃ τό ἔργο του στήν Ἐκκλησία. Ἡ ζωή του ὅλη, ἀπό τήν παιδική ἡλικία, ἦταν για τήν Ἐκκλησία. Αὐτός ὁ ἴδιος εἶχε γίνει μία προσφορά στήν Ἐκκλησία. Δέν ἦταν τυχαῖο ὅτι ὁ Θεός τόν πῆρε στήν Βασιλεία Του τήν ἡμέρα τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς.

Θά ἀναφερθῶ σέ ἕξι στοιχεῖα τῆς ζωῆς του, πού δείχνουν τόν τρόπο τῆς προσφορᾶς του στήν Ἐκκλησία καί τήν Ὁρθοδοξία.

1. Ἡ προσφορά τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ του.

Στά νεανικά του χρόνια ὁ Γέροντας ἀγωνίσθηκε να μή λυπήσῃ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. Δέν τόν πλήγωσε ὁ κόσμος μέ τά δελεάσματά του. Στήριγμα εἶχε καλούς Πνευματικούς, ὅπως ὁ πρῶην Λήμνου Βασίλειος Ἀτέσης. Τήρησε φιλότιμα τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ καί ἀπέκτησε θεοποιούς ἀρετές. Ἦταν χαριτωμένος στήν θέα, στήν συμπεριφορά, στήν συναναστροφή, ἀργότερα στήν διδασκαλία καί στήν ἡγουμενεία. Χαίρονταν οἱ ἄνθρωποι να εἶναι κοντά του, να τόν ἀκοῦνε, να τόν βλέπουν. Πρόσωπο φωτεινό, καθαρό. Νοῦς ὀξυδερκής. Φρόνημα ταπεινό. Καρδιά εὐσπλαχνική. **Πέντε βασικές ἀρετές** του θά ὑπενθυμίσω, ὅπως τίς γνωρίσαμε στά χρόνια τῆς ὠριμότητός του.

Πρώτη, **ἡ ἀγάπη**. Ἀγάπη διφυῆς. Πρός τόν Θεόν καί πρὸς τόν ἄνθρωπο. Τήν πρὸς τόν Θεό ἀγάπη του τήν ἔκρυβε ἐπιμελῶς. Τήν ἄλλη ἀγάπη του, πρὸς τούς ἀνθρώπους, δέν μποροῦσε να τήν κρύψῃ. Τήν ἔβλεπε. Τήν ὁμολογοῦσε καί ὁ ἴδιος: «Ἡ ἀγάπη μοῦ βγαίνει ἔτσι, φυσικά». Τήν γνωρίζουν ἄλλωστε ὅλοι. Ἀγαποῦσε ἀληθινά, πνευματικά, χριστοκεντρικά, μέ καθαρότητα καί ἀνιδιοτέλεια. Ἀγαποῦσε μέ θυσία τοῦ ἑαυτοῦ του. Οἱ πολλές του ἀσθένειες δέν ἦταν μόνο ἀποτέλεσμα φυσικῆς φθορᾶς ἀλλά καί συνέπειες τῆς ἀγάπης του.

Δεύτερη ἀρετή του ἦταν **ἡ πίστις** του. Ὅχι μόνον ὡς Ὁρθόδοξος πίστις, ἀλλά καί ὡς βίωμα ἐμπιστοσύνης στον Θεό. Ὁ Γέροντας ἦταν ἀπόλυτα ἀναπαυμένος μέ τό θέλημα

του Θεού. Πολύτιμο συνεργό στην άσκησι τῆς πίστεως εἶχε τὴν προσευχή. Προσευχόταν ἀθόρυβα, καρδιακά, ἀληθινά. Παρά τὴν πολυμέριμη διακονία του, πού δέν τοῦ ἄφηνε χρόνο γιά τὴν πολύωρη πρακτικὴ ἐργασία τῆς προσευχῆς, εἶχε βαθειά μέσα στὴν ψυχὴ του τό θεοποιό δῶρο τῆς ἡσυχίας. Ἡ ὑπομονή του ἦταν καρπός τῆς ἀγάπης του. Ἐκανε πολλή ὑπομονή. Σέ διάφορες περιστάσεις. Τελευταῖα μέ τὴν βαρειά ἀσθένεια τοῦ καρκίνου. Δέν βαρυγκόμησε, δέν μᾶς κούρασε, μᾶς εὐχόταν, μᾶς παρηγοροῦσε.

Τρίτη ἀρετὴ του ἦταν ἡ **ταπεινοφροσύνη** του. Δέν αὐτοσχεδιάζε. Δέν ἤθελε νά προβάλλη κάτι καινούργιο, ὥστε νά δημιουργήσῃ ἐντυπώσεις, ὀπαδούς, γραμμὴ, σχολή. Ἦθελε νά γίνεται τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τό μόνο πού τόν ἔθλιβε ἦταν νά μή γίνεται τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Πονοῦσε, ὅταν ἔβλεπε νά βλάπτωνται ψυχές ἀθάνατες καί νά ἐμποδίζωνται ἀπὸ τόν δρόμο τῆς κατὰ Χάριν θεώσεως. Ἦρθε στό Ἅγιον Ὅρος μέ μικρὴ συνοδεία. Δέν ἐπιβλήθηκε στὴν παλαιὰ Ἀδελφότητα. Τὴν ἀγκάλιασε. Τὴν ἐτίμησε. Τὴν ἐστήριξε. Ἐφυγαν τὰ γεροντάκια ἀναπαυμένα, μέ τὴν εὐχή του. Πῆρε καί ἐκεῖνος τὴν εὐχή τους. Τό Ἅγιον Ὅρος καί τό ἦθος του ἔγιναν δικό του ἦθος, δικό του φρόνημα. Τό πόνεσε τό Ἅγιον Ὅρος καί δόθηκε στό Ἅγιον Ὅρος.

Τετάρτη ἀρετὴ του ἦταν ἡ **ἐκκλησιαστικότητα τῶν κινήτρων του**. Ἡ συνεισφορά του στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας δέν ἐξυπηρετοῦσε ἀλλότρια συμφέροντα, δέν ἔκρυβε ἰδιοτέλεια ἢ ὑστεροβουλία. Τὰ ἔδινε ὅλα γιά τὴν Ἐκκλησία. Καί τὴν ἡσυχία του, καί τίς δυνάμεις του καί τὴν ὑγεία του. Χωρίς νά περιμένει ἀνταπόδοσι ἢ ἀνταμοιβή.

Καί πέμπτη βασικὴ ἀρετὴ του ἦταν ἡ **διάκρισις**, ἡ ὁποία εἶχε δύο ἐκφράσεις: πρῶτον, νά ἐνεργῇ μέ κατὰ Θεόν εὐγένεια καί φρόνησι, ἔτσι ὥστε καί ὅταν διαφωνοῦσε νά μή προσβάλλῃ, καί δεύτερον νά διακρίνῃ ἀμέσως τὰ πνεύματα. Ἐγνώριζε πότε ἡ παρέμβασίς του ἦταν ἀναγκαία καί πότε ὄχι, πότε συνέφερε τὴν Ἐκκλησία μία ὀξεία ἀντίδρασίς του καί πότε ἔπρεπε νά ἐνεργήσῃ ἡπια. Ἄλλοτε ἐκινεῖτο μέ δυναμισμό, ὅπως οἱ προφηταί τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καί ἄλλοτε μακροθυμοῦσε.

Ἐχοντας αὐτές τίς βάσεις διετέλεσε γιά σαράντα χρόνια ἡγούμενος στὴν Ἱερά Μονὴ Ὁσίου Γρηγορίου στό Ἅγιον Ὅρος, ἀπὸ τό 1974-2014.

Προσφέρθηκε λοιπόν στὴν Ἐκκλησία. Γι' αὐτό μπόρεσε νά προσφέρῃ καί τό ἔργο του στὴν Ἐκκλησία. Ἐκδαπανήθηκε, ὥστε ἐμεῖς νά βρίσκουμε τόν δρόμο πρὸς τὴν κατὰ Χάριν θέωσι. Ἄλλοι στόχοι, ὅπως νά γίνουμε καλλίτεροι ἄνθρωποι, ἐπιστήμονες κ.λπ. δέν ἦταν στό κέντρο τῆς προσφορᾶς του. Καί ὅσοι ἀγῶνες του ἔδειχναν νά προσανατολίζονται σέ ἄλλα θέματα, ὅπως ἠθικῆς, κοινωνικῆς δικαιοσύνης, παιδείας, φιλανθρωπίας κ.λπ., καί αὐτοὶ γίνονταν μέ στόχο νά μή χάσουμε τὴν δυνατότητα τῆς θεώσεώς μας.

2. Ἡ Ποιμαντική του.

Ὁ Γέροντας Γεώργιος γεννήθηκε σέ περιβάλλον μέ βαθειά εὐλάβεια. Ἦταν ἓνα παιδί πού τό προστάτευε ἡ ἴδια ἡ Παναγία. Ἀπό πολύ ἔνωρίς φάνηκε ὅτι εἶχε γεννηθῆ μέ χάρισμα ποιμαντικό. Στά 19 του χρόνια εἶχε συνειδητοποιήσει ὅτι τά παιδιά κινδυνεύουν καί ἔχουν ἀνάγκη ποιμαντικῆς μερίμνης. Ἄρχισε τήν κατηχητική του δραστηριότητα. Συνέλαβε τήν ἰδέα νά συστήσῃ ἓνα Ἴδρυμα Νεότητος, στό πλαίσιο τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Παλαιοῦ Φαλήρου. Σ' αὐτό θά εὑρισκαν πνευματική στήριξη οἱ νέοι τῆς ἐνορίας. Ἦταν ἡ δεκαετία τοῦ '50. Ἡ νεολαία τότε ἐπηρεαζόταν ἀπό δύο ἰσχυρά ρεύματα.

Τό ἓνα ρεῦμα ἐρχόταν ἀπό τήν Δύση. Ἐνας νέος τρόπος ζωῆς, ὁ ὁποῖος θεωροῦσε τίς ἠθικές ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου ἀπρηχαιωμένες. Τό ἄλλο ρεῦμα ἐρχόταν ἀπό τήν Ἀνατολή. Μία ἀθεϊστική ἰδεολογία, ἡ ὁποία θεωροῦσε τήν πίστι στό Εὐαγγέλιο παλιομοδίτικη νοοτροπία. Οἱ νέοι μέ ταλέντα δέν χρειάζονταν τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία, διότι δῆθεν νόημα στήν ζωή τοῦ νέου ἔδιναν ἡ ἐπιστήμη καί οἱ κοινωνικοί ἀγῶνες.

Ἡ ψυχὴ τοῦ νεαροῦ τότε Γεωργίου Καψάνη δέν ἄντεχε νά βλέπῃ τούς νέους βλαστούς τῆς Ἐκκλησίας νά χάνουν τόν προσανατολισμό τους, ἄλλοτε αἰχμαλωτισμένοι ἀπό τό ἓνα καί ἄλλοτε ἀπό τό ἄλλο ρεῦμα. Γι' αὐτό μέ κόπους καί θυσίες, θαυμαστές γιά τήν ἡλικία του, ἱδρυσε τό Χριστιανικό Ἴδρυμα Νεότητος «Ὁ Παντοκράτωρ». Ἡ Ἐκκλησία στό Παλιό Φάληρο θυμᾶται μέ εὐγνωμοσύνη τόν εὐγενῆ καί θεοφώτιστο βλαστό της.

Ὡς νεαρός θεολόγος ὁ Γέροντας Γεώργιος ἔστρεψε τήν προσοχή του στόν θεολογικό κλάδο πού ἐξέφραζε τήν ἀγαπῶσα καρδιά του. Ἡ Ποιμαντική τῶν Φυλακισμένων ἦταν τό ἀντικείμενο τῆς διδακτορικῆς του διατριβῆς καί οἱ ἐπισκέψεις του στίς Φυλακές Ἀηλίκων τό ἐφαρμοσμένο μάθημά του στούς φοιτητάς τῆς Θεολογικῆς. Ὅμως τόν κέρδισε τελικά ἡ ποιμαντική τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Τήν ἀκαδημαϊκὴ θέσι ἀντήλλαξε μέ τό μοναχικὸ σχῆμα καί τήν ἱερωσύνη. Ἐβλεπε τήν ἀνάγκη νά στηρίξῃ τόν εὐλογημένο λαό μας στήν πατροπαράδοτη εὐσέβεια. Οἱ μεταπτυχιακές του σπουδές στήν Ἀμερική τοῦ εἶχαν δώσει τήν δυνατότητα νά ἀντιληφθῆ τόν ἀνθρωποκεντρισμό (οὐμανισμό) τοῦ δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ. Συνήθιζε νά περιγράφῃ τόν δυτικὸ οὐμανισμό μέ ἓνα χαρακτηριστικὸ γεγονός. Ἐλεγε: «Στήν Ἀμερική εἶδα (ἦταν τό 1966-1967) τό κατάντημα τοῦ ἑτεροδόξου Χριστιανισμοῦ», καί διηγείτο, ὅπως τήν εἶχε ζήσει, μία ἀληθινὴ ἱστορία: Εἶχε ἐπισκεφθῆ τό Σεμινάριο ἓνας προτεστάντης ἱερεὺς τῆς Ἐπισκοπελιανῆς ἐκκλησίας καί τούς εἶχε κάνει διάλεξι περί τῆς γνωστῆς θεωρίας τοῦ θανάτου τοῦ Θεοῦ. Κάποιος ἀπό τούς φοιτητάς ἐρώτησε τόν ὁμιλητή: «Πιστεύετε ὅτι πέθανε ὁ θεός ἢ ὅτι πέθανε ἡ πίστις στόν Θεό». Ἐκεῖνος ἀπήντησε: «Πιστεύω ὅτι πέθανε ὁ Θεός». «Καί τότε πῶς μπορεῖτε νά εἴστε ἱερεῖς;», ξαναρώτησε ὁ φοιτητής. Ἐκεῖνος ἀπήντησε: «Ρώτησα τόν ἐπίσκοπό μου, ἂν μέ αὐτές

τίς ιδέες μπορώ να είμαι ιερέυς, και μου είπε: Στο θέμα αυτό τά έχω και εγώ χαμένα. Κάνε ό,τι νομίζεις».

Είχε συνειδητοποιήσει την ανάγκη να ποιμαίνεται ο λαός της Εκκλησίας θεανθρωποκεντρικά, Ορθόδοξα, με τό βίωμα και τό ήθος της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας. Γι' αυτό έγραψε τό σπουδαίο έργο του «*Η Ποιμαντική διακονία κατά τούς ι. Κανόνες*». «Η ποιμαντική της Εκκλησίας είναι πάντοτε βαθύτατα έκκλησιολογική», έγραφε. Έκατοντάδες είναι οί έορταστικές και ποιμαντικές του όμιλίες, από τίς όποιες φαίνεται ότι ο Γέροντας ήθελε να ζοῦμε τήν Έκκλησία ως κοινωνία θεώσεως. Κάθε πρόσωπο πού πλησίαζε τόν Γέροντα ήταν εικόνα Θεοῦ, «κεκελευσμένος Θεός», όπως είπε ο Μέγας Βασίλειος. Κάθε τέτοια ψυχή όμως κρύβει μέσα της τόν άπεριόριστο δυναμισμό του «καθ' όμοίωσιν». Χρειαζόταν μία θεοειδής άγάπη για να άναδεχθῆ ο Γέροντας αυτές τίς ψυχές. Αύτή τήν άγάπη προσέφερε κατά τήν ποιμαντική του.

Στό κέντρο της ποιμαντικής του ήταν ή ήσυχαστική παράδοση της Φιλοκαλίας, του άγίου Γρηγορίου του Παλαμά και τών Κολλυβάδων Πατέρων, τούς όποιους άγαπούσε, τιμούσε και άγωνιζόταν να μιμηται και να προβάλλη. Συχνά ο λόγος του ήταν περί μετανοίας και νοεράς προσευχής. Τόνιζε ότι «κάθε μέρα πρέπει να βάζουμε άρχή μετανοίας». Και συνιστούσε να λέμε «τήν εύχή». Έχει πολλή δύναμη ή εύχή, έλεγε. Πολλοί νέοι έγιναν μοναχοί κάτω από τήν πνευματική του καθοδήγησι. Ο σύγχρονος Ορθόδοξος Μοναχισμός, στό Άγιον Όρος και άλλου, όφείλει στόν Γέροντα, διότι στηρίχθηκε με τόν λόγο, τήν γραφίδα και τό παράδειγμά του.

Όριμος στήν σωματική και στήν πνευματική ήλικία ο Γέροντας προσέφερε τήν ποιμαντική του πείρα στόν Γυναικείο Μοναχισμό. Μεγάλα γυναικεία κοινόβια και άλλα μικρότερα μοναστηράκια δέχθηκαν τήν ποιμαντική του φροντίδα. Στήριζε τίς Γερόντισσες στό έργο τους και τίς μοναχές στόν προσωπικό τους άγώνα. Στο σημείο αυτό ή προσφορά του στήν Έκκλησία μοιάζει με τήν προσφορά του άγίου Νεκταρίου.

3. Ανάχωμα στόν ούμανισμό.

Ο ούμανισμός κατά κύματα έπιτίθεται στήν Έκκλησία και αφήνει στό σώμα της βαθειές πληγές. Κάθε αίρεσις, παλαιά και νέα, είναι ούμανισμός. Κάθε μορφή άθείας είναι ούμανισμός. Βγαίνει από τό κέντρο της ζωής μας ο Θεάνθρωπος και μπαίνει ο άνθρωπος, ο αυτονομημένος άνθρωπος. Κάθε έπόμενο κύμα του ούμανισμού έρχεται να προσθέση νέα συντρίμια σε εκείνα πού δημιούργησε τό προηγούμενο κύμα. Ο Γέροντας άντιπαρατάχθηκε δυναμικά στόν ξενόφερτο ούμανισμό τήν δεκαετία του '80. Έκανε τότε πολλές όμιλίες για τό ζήτημα αυτό σε όλη τήν Ελλάδα, μέχρι τήν Κύπρο. Θαυμαστές ήταν και οί όμιλίες πού είχε έκφωνήσει σε αυτόν τόν πάνσεπτο ναό. Αθεϊστικές δυνάμεις έπιχείρησαν τήν έποχή εκείνη να άνατρέψουν με σειρά νομοθετημάτων ό,τι είχε άπομείνει από τήν Ορθόδοξη εύσέβειά μας. Στο Ε'

Πανελλήνιο Θεολογικό Συνέδριο τό 1982, έλεγε: «Τώρα χρειάζεται μαρτυρία και όμολογία τής Όρθοδόξου Πίστεως και τής έλληνορθοδόξου παραδόσεως του λαού μας. Εύρισκόμεθα πρό ενός νέου άρειανισμού, νέας εικονομαχίας, νέου βαρλααμισμού, νέου ιδεολογικού όλοκληρωτισμού, νέου άπανθρώπου “άνθρωπισμού”... Σε αυτή τήν κρίσιμη ώρα για τον άνθρωπο και τον έλληνισμό, ή Όρθοδοξία όχι μόνο δεν πρέπει να περιορισθί και έξοβελισθί από τήν έθνική ζωή και τήν παιδεία μας, αλλά πρέπει να αναζητηθί και φανερωθί ως ή μόνη έλπίδα του νέου έλληνισμού και του ανθρώπου» .

Μέχρι τό τέλος τής ζωής του άγωνίσθηκε κατά του ούμανισμού. Από τό κρεβάτι τής άσθενείας του, έξι μήνες πριν τήν κοίμησί του είπε τον περίφημο λόγο: «Τό νέο πρόγραμμα σπουδών για τά θρησκευτικά είναι όδηγός προς τήν πανθησκεία».

4. Η στάσις του άπέναντι στον θρησκευτικό ούμανισμό.

Εύρισκόμενος ό Γέροντας στην Αμερική για τίς μεταπτυχιακές του σπουδές και έχοντας γνωρίσει από κοντά τό πνεύμα και τό ήθος του έτεροδόξου χριστιανικού κόσμου, συνειδητοποίησε και μία άκόμη πραγματικότητα: Ότι ό τρόπος πού οι έτερόδοξοι Χριστιανοί αναζητούσαν τήν μεταξύ τους ένότητα δεν ήταν ύγιής. Οι προθέσεις, τά κίνητρα και οι στόχοι ήσαν ένδεχομένως εύγενή, αλλά πάντως άνθρώπινα, ούμανιστικά, του παρόντος αιώνος, χωρίς γεύση τής έν Χριστώ θεώσεως.

Πόθος του Γέροντα ήταν έμεις οι Όρθόδοξοι να καλλιεργήσουμε τήν άυτοσυνειδησία μας, ότι μόνον ή Όρθόδοξος Έκκλησία μας είναι ή Μία Άγία Καθολική και Άποστολική Έκκλησία. Και προσευχή του ήταν οι έτερόδοξοι να εύρουν τον δρόμο προς τήν επίγνωσι τής Άληθείας και τήν θέωσι, τήν όποίαν άγνοούν και στεροούνται. Έγραψε πολλά άρθρα και έκανε πολλές αναφορές σε βιβλία και όμιλίες του για τό θέμα αυτό. Θα σας διαβάσω μία συγκινητική αναφορά του, ή όποία ύπάρχει στον πρόλογό του στο βιβλίό «[Η θέωσις ως σκοπός τής ζωής του ανθρώπου](#)», βιβλίό τό όποιο πλέον θεωρείται κλασικό. Λέγει λοιπόν μέ ύφος προσευχητικό: «Έλεήμων Κύριε, εύδόκησε έν τή άπείρω άγάπη Σου, να μάς άξιώσης να εισέλθουμε στην όδό τής θεώσεως, πριν να απέλθουμε από τον παρόντα πρόσκαιρο κόσμο. Έλεήμων Κύριε, όδήγησε στην αναζήτησι τής θεώσεως τους Όρθοδόξους άδελφούς μας, πού δεν χαίρονται, γιατί άγνοούν τό μεγαλειό τής κλήσεώς των ως “κεκελευσμένων θεών”. Έλεήμων Κύριε, όδήγησε και τά βήματα των έτεροδόξων Χριστιανών στην επίγνωσι τής Άληθείας Σου, για να μή μείνουν έξω του Νυμφώνος Σου, στερημένοι τής Χάριτος τής θεώσεως. Έλεήμων Κύριε, έλέησον ήμάς και τον κόσμο Σου! Αμήν».

Αυτήν τήν πτυχή τής προσφορᾶς του Γέροντος τήν θεωρώ από τίς σημαντικότερες.

5. Η Ίεραποστολή.

Ήταν περί τά τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '80, ὅταν ὁ ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἀγιορείτης ἔστειλε τόν νεαρό θεσσαλονικέα Ἰωάννη Ἀσλανίδη στόν μακαριστό Γέροντα Γεώργιο, λέγοντας: «Πήγαινε καί ἐκεῖνος θά σέ καθοδηγήσει». Ὁ νεαρός Ἰωάννης Ἀσλανίδης, ἔγινε ὁ μετέπειτα φλογερός ἱεραπόστολος τοῦ Ζαΐρ Κοσμᾶς Γρηγοριάτης, ὁ ὁποῖος ἐπεσφράγισε τό ἔργο του μέ τόν μαρτυρικό του θάνατο ἐκεῖ στήν καρδιά τῆς Ἀφρικής.

Ἡ προσφορά τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Γεωργίου ἦταν νά συντονίζη, νά ἐμψυχώνη, νά ἐπιβλέπη, νά παρηγορῇ, νά χειρίζεται καταστάσεις πού ἀπαιτοῦσαν διάκρισι καί πνευματική ὠριμότητα, νά προσφέρη καταλλήλους μοναχούς καί δυνάμεις, ὥστε τό ἔργο ἐκεῖ νά ἀποδώσῃ καρπούς.

Ἡ ἱεραποστολή δέν εἶναι μία ἐξωστρεφής δραστηριότητα κάποιων ἀνθρώπων. Εἶναι κυρίως συνέχισις τοῦ ἔργου τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Ἡ ἱεραποστολική πρωτοβουλία τοῦ Γέροντα ἦταν καρπός τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ.

6. Τό κύκνειο ἄσμα του: ἡ ἐνότης.

Θά τελειώσω, ἀφοῦ διαβάσω λίγες παραγράφους ἀπό τίς τελευταῖες ὑποθήκες τοῦ Γέροντος Γεωργίου, πού ἀφοροῦν τήν ἐνότητα. Μέ τήν τελευταία αὐτή πρᾶξι τῆς ζωῆς του ἐσφράγισε τήν ποιμαντική του. Τό κύκνειο ἄσμα του, ἡ τελευταία του προσφορά στήν Ἐκκλησία, ἦταν ἡ προτροπή γιά τήν ἐνότητα, τήν ἀγιοπνευματική ἐνότητα. Ήταν Φεβρουάριος τοῦ 2014. Εἶχε ἀποφασίσει νά παραδώσῃ τήν σκυτάλη στόν διάδοχό του. Προετοιμάζοντας τήν Ἀδελφότητα εἶπε:

«Παρακαλῶ τό Πανάγιο Πνεῦμα νά μέ φωτίσῃ, νά σᾶς πῶ αὐτό πού εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ γιά τήν ζωή μας... Ἐπιγραμματικά θά πῶ τό ἐξῆς: Μία ἀδελφότης ἐνωμένη μοιάζει μέ τόν Παράδεισο. Μία ἀδελφότης διχασμένη μοιάζει μέ τήν Κόλασι. Γι' αὐτό, πατέρες, ἄς ἀγωνισθοῦμε νά κρατήσωμε τήν ἐνότητα.

Ἐγώ μέ τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ, καίτοι ἁμαρτωλός καί ἀνάξιος, σᾶς παραδίδω τήν ἀδελφότητα ἐνωμένη. Κρατήστε την. [...] Καί τώρα σᾶς παραδίδω ὅλους στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί στό πλούσιον ἔλεός Του. Συγχωρήστε με, πατέρες, γιά τά λάθη μου καί γιά τίς ἀδυναμίες μου. Σᾶς ἀγαπῶ ὅλους... Σᾶς εὐχομαι ὁ Θεός νά σᾶς σκεπάζῃ, νά σᾶς στηρίξῃ, νά σᾶς ἀγιάζῃ καί νά σᾶς κρατήσῃ μέχρι τέλους τῆς ζωῆς σας πιστούς καί ἀγαθοῦς δούλους Του... Ἡ Παναγία νά μᾶς οἰκονομήσῃ ὅλους καί νά μᾶς ἀξιώσῃ νά ἔχουμε καλή ἀντάμωσι στόν Παράδεισο».

Αὐτό τό προσκλητήριο γιά ἀγιοπνευματική ἐνότητα, ἔδειξε τήν πνευματική του ὠριμότητα. Μέ τέτοια ὠριμότητα ἀνεχώρησε γιά τήν ἀτελεύτητη Βασιλεία τοῦ Θεοῦ στίς 8 Ἰουνίου 2014, στά 79 του χρόνια. Τήν εὐχή του νά ἔχουμε, ὅπως καί τίς εὐχές τῶν ἁγίων Γερόντων, τούς ὁποίους τιμήσαμε σήμερα.

Σᾶς εὐχαριστῶ.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή: *aktines.blogspot.gr*)